

Jan GEBERT : „ Party of the Democratic Revolution“ – the upholder of the revolutionary tradition.

Magisterská diplomová práce

Univerzita Karlova, Filozofická fakulta, Středisko ibero - amerických studií

Praha, 2007, 99 str. textu + 46 stran příloh;

V novověké historii politických procesů při vytváření základů občanské společnosti hrála – a dosud hraje – interpretace národních dějin vždy významnou roli. Zejména v čase formování národních států tvořily skutečné nebo mýtické dějiny integrální součást nacionalistické argumentace. Návrat k tradicím či tzv. sestup ke kořenům pomáhal vzdorovat jak tragickým obdobím národní či státní existence, tak spoluvytvářel revoluční ideologii. Pro příklady nemusíme chodit daleko – české země za nacistické okupace na jedné straně a Martiho vliv na ideologii Hnutí 26. července na Kubě či současná Chavezova Venezuela.

Kolega Jan Gebert si za téma své magisterské diplomové práce zvolil problematiku mexických národních symbolů, které sehrály na sklonku 80. let minulého století formativní roli při vzniku a činnosti levicově orientované „Partido de la Revolución Democrática“. Mexická revoluce se podílela na vzniku „politického národa“ a svým způsobem iniciovala finalizaci národního sebeuvědomění. Autor v této souvislosti stručně zrekapituloval význam národních ikon, konkrétně Hidalga a Morelose, pro ideologii mexické revoluce, zejména pak pro ústavní listinu z roku 1917. Gebert rovněž analyzoval význam revoluční tradice a její odraz v jednotlivých proudech mexického politického dění. V této souvislosti akcentoval i rozvoj porevolučního nacionalismu, zejména v čase prezidenta Lazara Cardenase, jehož aktivita dovršila nejen institucionalizaci revoluce, ale i její tzv. permanentní rozměr.

Po této nutné historické zkratce se autor zaměřil na okolnosti vzniku „Strany demokratické revoluce“, jako opozičního hnutí vůči oficiální „Institucionální revoluční straně“, která si na bázi teze o „permanentní revoluce“ přivlastnila a do značné míry i rozmělnila její symboly. Právě „Strana demokratické revoluce“ ve svém „ Manifestu k národu“ z roku 1988 vyzvala k návratu ke skutečným hodnotám revoluce a dále aktivně pracovala s jejím odkazem. Tato část práce má již – podle mého soudu – politologický charakter. Osobně tuto symbiozu historie a politologie vítám.

Nepůjdu do detailu, ale s předloženými závěry Gebertovy diplomové práce lze zcela souhlasit. Zvláště si cením jeho práce s původními prameny, což ostatně dokládá obsáhlá příloha s dokumenty z archivu „Strany demokratické revoluce“. Moje jediná připomínka se týká absence publikací klíčových specialistů na otázky nacionalismu a národních hnutí, konkrétně Gellnera a Hrocha, jejichž teoretické závěry lze aplikovat na různorodá národní hnutí.

Mohu tedy odpovědně konstatovat, že předložená práce Jana Geberta odpovídá svými parametry všem nárokům, které jsou kladeny na finální opus absolventa Karlova učení. Navrhuji klasifikaci výborně a současně doporučuji předložení tohoto textu jako podkladu k získání titulu PhDr.

V Praze, 1. února 2007

Prof. PhDr. Vladimír Nálečka, CSc